

at de, hvis Arbejdsevne var nedsat til mellem en Halvdel og en Trediedel, kunde i nogen Maade hjælpes, naturligvis ikke saa meget som de, hvis Arbejdsevne er gaaet ned til en Trediedel. Det faar nu være. Men i denne Sammenhæng siger den højtærede Sundhedsminister, at han er gaaet bort fra Tanken om en Graduering, fordi, siger han, det vil kunne hemme Bestræbelserne hos Invaliderne for at arbejde sig op, for at komme til Kræfter, for at bestille noget og skaffe sig en lidt højere Indtægt. Jeg er ikke uenig med den højtærede Sundhedsminister i dette hans Synspunkt, men saa overfører jeg det paa hans eget Forslag om at give Kommunerne en Adgang til at forhøje Invalidrenten skønsmæssigt, og saa siger jeg: Saa staar vi her ved ganske den samme Betænkelse. Hvis det kommer til at bero paa et Skøn fra Kommunens Side, om Invaliden skal have 540 eller 640 Kr., bliver der jo en Fare for, at Invaliden skal sige: Nej, lad mig dog passe paa ikke at tjene for meget ved Siden af Invalidrenten, for saa vil Kommunen naturligvis ikke give mig dette Supplement paa 100 Kr. Den forrige Taler, Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen, sagde, at man skulde passe paa her, for Menneskene er jo ikke saa gode, som de burde være. Det er sandt, men Menneskene er heller ikke saa onde, som de kunde være, de er ikke saa daarlige, som de kunde være, og egentlig undrer jeg mig saamænd lidt over, at Menneskene i det nuværende elendige Samfund ikke er elendigere, end de er, ogsaa moralsk, naar i dette Samfund alt frister de daarlige Instinkter: Egoisme, Brutalitet, Hensynsløshed o. s. v. I dette Samfund med dets Utryghed og Usikkerhed undrer jeg mig saamænd over, at Menneskene ikke er daarligere, end de er, selv om de langt fra er saa gode, som de burde være.

Se, vi har nogle Erfaringer særlig fra visse Grupper af Invalidere, hvor man lettere kan overse Forholdene og bedømme dem, end man kan i Almindelighed. Jeg vil her nævne de blinde. For de blinde vil Gennemførelsen af dette Lovforslag simpelt hen være en Katastrofe. Før vi fik Invalidrenteloven af 1921, fik de blinde Hjælp, skønsmæssig Hjælp, fra Kommunerne, men ofte var de dog oppe paa en 800, 1 000, 1 200 Kr. Saa fik de i 1921 Invalidrenten, den faste Ret, naar de var Medlemmer af en Sygekasse og betalte deres Præmie. Dette har betydet for de blinde et overordentlig moralsk Fremskridt, og alle, der kender lidt til de blindes Forhold,

vil vide, at fra det Øjeblik af begyndte de blinde ganske anderledes end tidligere at være ivrige for at arbejde og skaffe sig nogen Indtægt. De vidste, at de havde de 800 Kr. fast, det var en Ret, de havde, det afstivede dem moralsk i deres Selvbevidsthed overfor Samfundet. De betragtede og betragter Invalidrenten med et Udtryk, der er gængs i de blindes Kredse, og som jeg synes er baade smukt og betegnende, som en Synserstatning, som en retmæssig Hjælp til Samfundets Stifbørn, der dog i nogen Maade, langt fra helt, ligestiller dem med de lykkeligere Medborgere, der har den fulde Brug af deres Lemmer og alle deres Sanser i Behold; der er paa denne Maade givet dem et lille Ækvivalent, en Erstatning for den mistede Sans. Saadan betragter de det, og det har stivet dem af, givet dem Selvbevidsthed, noget mere Mod paa Livet, noget mere Livshaab, og de har følt mere Kærlighed end hidtil til det Samfund, der dog i nogen Maade søgte at give dem, der har mistet en Sans, Erstatning derfor, og det har medført, at Bestræbelserne for at arbejde og skaffe sig Indtægter ved Siden af de 800 Kr. er kommet i udmærket Gænge, saaledes at adskillige af dem nu kan tjene 200—300—400 Kr. Men, ærede Medlemmer, gennemfører vi nu dette Lovforslag, sætter de 800 Kr. ned til 540 som Statstakst, kalder vi Mismodet frem hos de blinde og i de andre Invaliders Kredse. Det gøres afhængigt af et tilfældigt Sogneraads og en tilfældig Kommunalbestyrelses Skøn, om de skal have noget Tillæg. Den højtærede Sundhedsminister vil dog kunne se, at hans Betænkelse ved Graduering rammer i langt højere Grad her. Der vil blive Betænkelse ude omkring i Sognene. En blind, som beklagede sig til mig over dette frygtelige Forslag, der netop vilde blive, hvad han kaldte en Katastrofe for de blinde, et Brud paa den Ordning, de har været saa glade ved, sagde til mig: Hvis en af mine blinde Kolleger ude i Landbyen et Aar skulde anskaffe sig en ny Skjorte, risikerer han, at Sogneraadsformanden vil se skævt til ham og sige: Har du Raad til det? du kunde have gaaet en to-tre Aar endnu med din gamle Skjorte, og at man ikke giver ham den skønsmæssige Hjælp. De blinde bliver udsat for en nærgaende Kontrol med deres Privatliv, der netop ødelægger alt det, de har faaet af værdifuldt: Selvbevidsthed, Samfølelse, Borgerfølelse, Medborgerfølelse, alt det, som har bidraget i saa høj Grad til hos de blinde at vække Interesse for at bestille saa meget,